

Het werken vermoeit haar minder dan het loopen. Alma kan gerust gaan. Het zal Barbarina wel hetzelfde wezen wie haar ter zijde staat. Waarschijnlijk bemerkt ze niet eens de verwisseling.

Alma zocht allerlei uitvluchten.

Ook begreep zij niet dat Jaromir, als deze werkelijk ongerust was, maar onbewegelijk bleef staan bij dien kleinen inham. Waarom zich niet reeds lang begeven naar het Vogelhuis? — Ilma vertelde haar echter dat zij, uit vrees voor Barbarina, hem dringend verzocht had nimmer heur woning te betreden, ja zelfs maar te naderen . . . .

Het goede kind hield zóó lang aan, dat Alma eindelijk gehoor gaf aan heur beden.

IV.

Hadden de woudbewoners vreemd opgezien toen zij, zoowat een maand geleden, Ilma's overhaasten terugtocht aanschouwden, daags na het vorenbeschreven onderhoud Alma gadeslaande, keken zij nog veel vreemder.

Nu eens ging Alma zóó traag en kwakkelend, als ware zij sinds gisteren een halvè eeuw verouderd; dan weder stapte ze zóó snel, als wierd ze achtervolgd door een zwerm slangharige schimmen; om vervolgens plotseling stand te houden en geruimen tijd te poozen, steunend op een diep gerimpelden eik, wien zij angstig om raad vroeg.

Zij zag niet waar en hoe zij liep. De bloemen, die gewoon waren rustig te blijven staan bij heur nadering en een vertrouweliijken groet te ontvangen, moesten haastig uitwijken, wilden zij niet vertreden worden.

Eindelijk, een vol uur nadat zij het Vogelhuis verlaten had, bereikte zij het zeestrand.

Jaromir ijlde haar natuurlijk dadelijk te ontmoet.

Hetzelfde oogenblik echter verdween hij in een grauwen nevel. In minder dan geen tijd verduisterde het grauw tot zwart . . . . De zee hield op te ruischen . . . . De bodem brokkelde weg onder haar voeten . . . .

Toen zij na een kwart uur weder tot bewustzijn kwam, vond zij zich in de armen van den zwartgelokten zuideling, die niets deed dan haar kussen.

Alma wilde spreken, doch hij viel haar in de reden en bad om vergiffenis.

Zij wist zelf, aldus stamelde de jonkman, dat hij zich nimmer te voren zoo iets vermeten had; doch haar eindelijk wederziende, na zooveel dagen wachters, en niet anders denkende dan dat zij stierf, was hem eensklaps het beeld der bezwijmde Psyche voor oogen gekomen en had hij het voorbeeld gevolgd van den liefdegod. En als deze — Zeus lof en prijs! — zag hij zijne pogingen bekroond!

Alma had den moed niet Jaromir uit den waan te helpen dat zij de lang verbeide was. Ook miste zij de kracht zich los te winden uit zijn arm. Ze wil ten minste één uur in haar gansche leven een geluk smaken dat zooveel anderen tot lengte van dagen is toebedeeld. Thuis gekomen zal zij Ilma alles vertellen. Voor niets ter wereld wil zij Jaromir ooit weér zien, en Ilma moet haar bezweren hem nooit te verraden wat geschied is . . . .